

ЧАСТЬ ВТОРА.

На пѣтъ.

І.

Тръгване отъ Цариградъ.

Както бѣше нагласено, азъ посѣтихъ отдѣлно Екзарха въ четвъртъкъ прѣди обѣдъ, 5-и августа. Срѣщата бѣше задушевна и трогателна. Тя бѣше срѣща между баща и синъ при раздѣла за неизвѣстно врѣме и съ неизвѣстна по-нататкъ прѣсжда на Божия промисълъ както за единия, така и за другия. Разговорътъ трая повече отъ два часа, продълженъ и на самия обѣдъ, на който бѣхъ задържанъ, и на който не присѣдствува никой другъ. По-нови наставления отъ полученитѣ по-напрѣдъ Екзархътъ нѣмаше да даде, но той ги припо-втаряше и коментираше разнообразно. Въ сжщо врѣме той обѣщаваше, че подиръ тръгването ни ще гледа да извърши всичко каквото може, за да се улесни отъ далечъ възложената ни задача. Между друго той ме увѣри, че ще иде да помоли руския посланикъ графъ Игнатиевъ да пише въ Русия да се прѣдупѣдомятъ уврѣме рускитѣ прѣдставители по европейскитѣ дворове за нашото пжтуване и за нашата мисия. Настана слѣдъ това послѣдниятъ часъ на раздѣлата. Екзархътъ се разплака като дѣте, обливахъ му и азъ мълкомъ съ сълзи и цѣлувахъ